

Wiesław Koman

Łubcze, st. 27, gm. Jarczów, woj.
zamojskie, AZP 94-91/20

Informator Archeologiczny : badania 30, 54-55

1996

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

krzemienych to formy wiórów lub odłupki. Na uwagę zasługuje siekiera soczewkowata z rowca świeciechowskiego a także zbrojnik mezolityczny. Zabytki metalowe to w większości gwoździe kute. W obiekcie 5 znaleziono brązową zapinkę V grupy Almgrena, datowaną na B₂/C₁. Lokalizacja obiektów nie wskazuje na preferencję którejś z części stanowiska. Badania wykazały, że stanowisko było penetrowane już od okresu mezolitu, natomiast intensywnemu osadnictwu zostało poddane w neolicie przez ludność kultury pucharów lejkowatych, a następnie kultury amfor kulistych. Kolejną kulturą, której ślady występowania stwierdzono, jest kultura przeworska. Okres użytkowania stanowiska zamykają obiekty datowane na wczesne średniowiecze.

Wyniki badań zostaną opublikowane w „Archeologii Polski Środkowoschodniej”, t. II, 1997.

Lubochnia, st. 12, 13,
gm. Gniezno, woj. poznańskie

patrz: młodszy okres przedrzymski – okres wpływów rzymskich

ŁAPCZYCA, st. 46,
gm. Bochnia,
woj. tarnowskie,
AZP 104-60/170

- osada kultury lendzielskiej (neolit)

Ratownicze badania wykopaliskowe, przeprowadzone w dniach od 9 do 24 września przez mgr. Andrzeja Ceterę (Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska PKZ, sp. z o. o.) Finansowane przez PSOZ. Pierwszy sezon badań. Przebadano powierzchnię 2 arów, zakładając wykopy w miejscach rozorywanych i widocznych na powierzchni obiektów. Eksplorację prowadzono metodą stratygraficzną.

Odsłonięto i wyeksplorowano 11 obiektów osadowych, w tym 10 jam o charakterze gospodarczym i półziemiankę. Obiekty były zagłębione w całość na 60–120 cm. Wydobyty z nich bardzo liczny materiał ceramiczny i krzemienisty pozwala łączyć osadę z grupą malicką kultury lendzielskiej. Niektóre formy ceramiki upoważniają do wniosku, że ludność tej osady trudniła się pozyskiwaniem soli z miejscowych słonych źródeł („bocheński obszar solonośny”). W obiekcie nr 9 znaleziono gliniany fragment modelu chaty (dach), mający najbliższe analogie na terenie Słowacji.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w Pracowni Archeologiczno-Konserwatorskiej PKZ, sp. z o.o. w Tarnowie. Wyniki badań zostaną opublikowane w „Roczniku Bocheńskim”. Badania zakończono.

Łąkocin, st. 1,
gm. Inowrocław, woj. bydgoskie

patrz: środkowa i późna epoka brązu

ŁUBCZE, st. 27,
gm. Jarczów,
woj. zamojskie,
AZP 94-91/20

- grób kultury wołyńsko-lubelskiej ceramiki malowanej (neolit)
- kurhan kultury ceramiki sznurowej (neolit)
- ślady osadnictwa starożytnego
- ślady osadnictwa nowożytnego

Ratownicze badania wykopaliskowe, przeprowadzone przez mgr. Wiesława Komana (PSOZ Zamość). Finansowane przez PSOZ. Pierwszy sezon badań.

Badania prowadzono na całkowicie zniszczonym kopcu-kurhanie, pozbawionym nasypu. Już na głębokości 23 cm odsłonięto całkowity zasięg i przebieg dookólnego rowka przykurhanowego szerokości 30 cm, głębokości 30 cm, średnicy 8 m, który wyznaczał zarys nasypu kurhanu. W centrum obiektu odkryto spąg grobu kultury ceramiki sznurowej (miąższość do 20 cm), w obrębie którego zarejestrowano 2 toporki kamienne, siekierkę krzemienistą, wiórek z krzemienia wołyńskiego, fragment blaszki miedzianej, fragmenty pucharka glinianego oraz nieliczne ułamki kości ludzkich. Kurhan wraz z towarzyszącym mu dookólnym rowkiem i glinianką można datować na II fazę chronologiczną III strefy osadniczej środkowoeuropejskiego horyzontu kultury ceramiki sznurowej (ok. 2000 p.n.e.). Około 6 m na wschód od kurhanu, pod dnem jamy przykurhanowej, natrafiono na bogato wyposażony grób kultury wołyńsko-lubelskiej ceramiki malowanej. Znaleziono w nim 15 naczyń glinianych (9 czarek, 2 amfory, 2 naczynia doniczkowe, garnek esowaty i misę) oraz 2 ułamki ozdób miedzianych. Szkielet, najprawdopodobniej kobiety, posypany ochrą, ułożony był na lewym boku w pozycji skurczonej, z głową skierowaną na południe i twarzą zwróconą na zachód. Jedno naczynie (misa) ustawione było przy głowie, pozostałe przy nogach. Ponadto odsłonięto 9 obiektów osadniczych o charakterze jam gospodarczych, których chronologia

i przynależność kulturowa nie zostały określone ze względu na duży stopień zniszczenia i brak materiałów zabytkowych.

Wyniki badań zostaną opublikowane w „Archeologii Polski Środkowowschodniej”, t. II, 1997.

ŁUBCZE, st. 37,
gm. Jarczów,
woj. zamojskie,
AZP 94-92/97

- cmentarzysko kurhanowe kultury ceramiki sznurowej (neolit)

Badania wykopaliskowe, przeprowadzone przez mgr Jolanę Bagińską (Muzeum Regionalne im. Janusza Petera w Tomaszowie Lubelskim). Finansowane przez PSOZ. Dziewiąty sezon badań.

Badano kurhan, który wchodzi w skład dużego cmentarzyska położonego na południowym garbie Grzędy Sokalskiej. Kurhan jest całkowicie pozbawiony nasypu. Jego pierwotną średnicę oszacowano na 10-11 m, na podstawie zachowanego po północnej stronie kopca dna jamy przykurhanowej. W kurhanie odkryto 3 groby. Grób nr 1 miał owalną jamę grobową o wymiarach 130 x 230 cm, głębokości 92 cm, zorientowaną wzdłuż osi północ-południe. W skład jego wyposażenia wchodziły: jednouchy kubek zdobiony potrójnymi odciskami sznura, pięcioboczny toporek kamienny, 2 odlupki z krzemienia wołyńskiego, płytka szlifierska oraz przedmioty miedziane (fragment trzonka szpili lub grocika, bransoleta i pierścione). Grób nr 2 był niszowy. Trapezowata jama wejściowa o wymiarach 210 x 140 cm, głębokości 220 cm, zorientowana była wzdłuż osi północny zachód-południowy wschód. Na przedłużeniu osi jamy od północy znajdowała się nisza o wymiarach 150 x 140 cm, wysokości 70 cm (dno na głębokości 270 cm). Grób był wyposażony w pięciouchą amforę i pucharek – oba naczynia zdobione na szyjach odciskami sznura. Znalezione tylko kilka drobnych fragmentów kości ludzkich. Grób nr 3 był grobem zbiorowym – przy wewnętrznej krawędzi jamy przykurhanowej, na głębokości 60-80 cm, znaleziono skupisko kości ludzkich, pomiędzy którymi ułożone było wyposażenie: pucharek zdobiony ornamentem poziomej jodelki, zgrzebło zbieżne z krzemienia wołyńskiego, pierścionek miedziany i dwie zawieszki kościane. Inwentarze grobów nr nr 2 i 3 można odnieść do III fazy kultury ceramiki sznurowej a inwentarz grobu nr 1 do fazy protomierzanowickiej kultury mierzanowickiej.

Wyniki badań zostaną opublikowane w „Archeologii Polski Środkowowschodniej”, t. II, 1997.

Badania będą kontynuowane.

Łyniew, st. XIV, gm. Wisznice,
woj. białkopodlaskie

patrz: środkowa i późna epoka brązu.

Małanowo, st. II, gm. Brochów,
woj. warszawskie

patrz: młodszy okres przedrzymski – okres wpływów rzymskich

MALICE KOŚCIELNE, st. 1,
gm. Lipnik,
woj. tarnobrzeskie,
AZP 88-71/3

- grobowiec megalityczny kultury pucharów lejkowatych (neolit)
- cmentarzysko kultury pucharów lejkowatych (neolit)
- ślady osadnictwa kultury ceramiki sznurowej (późny neolit)
- ślady osadnictwa kultury przeworskiej (okres wpływów rzymskich)
- ślady osadnictwa wczesnośredniowiecznego

Badania wykopaliskowe przeprowadzone przez mgr. Marka Florka i dr. Jerzego Libereę (PSOZ Tarnobrzeg i Katedra Archeologii Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie), z udziałem dr Barbary Bargiel. Finansowane przez PSOZ i Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. Pierwszy sezon badań. Przebadano powierzchnię 288 m².

Przedmiotem badań był kopiec o średnicy 25-28 m, wysokości 1,8 m, zwany Kopcem Tatarskim. Rozpoznano ponad 1/2 jego nasypu. Pod nasypem odkryto duży grobowiec megalityczny z pochówkami zbiorowymi oraz, częściowo weń wkopane, cmentarzysko płaskie z grobami w obudowach kamiennych – oba przebadano tylko fragmentarycznie. Grobowiec wzniesiony był na planie bardzo wysokiego trapezu lub trójkąta, zorientowanego wzdłuż osi wschód-zachód, z podstawą od strony wschodniej. Dłuższe ściany wyznaczone były przez dwa rzędy dużych kamieni, natomiast krótsza, wschodnia, pozbawiona była obstawy kamiennej. Wewnątrz, wzdłuż dłuższej osi grobowca, centralnie w stosunku do obstaw ścian zewnętrznych, znajdował się rząd dużych kamieni. Po obu jego stronach leżały pochówki szkieletowe nakryte wspólnym brukiem kamiennym. W rozpoznanej części grobowca odkryto 8